

HỒI 51

Tranh Giành Sở Sách

Trong đêm tuyết, Khấu Trọng lướt mình phóng vọt qua các gian phòng trong Lạc Nhạn trang, chưa đầy nửa khắc đã có thể khẳng định Trầm Lạc Nhạn lúc này không có nhà.

Tuy rằng Trầm Lạc Nhạn cũng như những người khác đang tìm mọi thủ đoạn để tìm ra hai gã, nhưng Khấu Trọng vẫn cứ cảm thấy giữa bọn gã và nàng Tiểu Quân Sư này có một thứ quan hệ vô cùng vi diệu, khó nói thành lời, nhưng ít nhất là có thể thương lượng được. Vì thế cuộc giao dịch này gã không lo sẽ không khuất phục được nàng. Vấn đề là làm thế nào mới liên lạc được với Trầm Lạc Nhạn.

Khuê phòng của nàng ta tối om om, trong trang viện cũng không thấy tăng cường thêm vệ sĩ. Khấu Trọng tuy đột nhập vào chỗ không người, nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm giác lo lắng và bất an. Đợi một hồi lâu, vẫn không thấy Trầm Lạc Nhạn quay lại, Khấu Trọng đành phải quay về tìm Từ Tử Lăng nghiên cứu kế hoạch khác. Khi gã vừa tung mình vượt qua tường hạ thân xuống một mái nhà bên cạnh, trong lòng bất chợt sinh cảm giác nguy hiểm đang đến gần.

Khấu Trọng cơ cảnh phi thường, lập tức dịch người sang bên, chẳng ngờ chân trái cảm thấy như bị vật gì đó giống như dây thừng thít chặt lại. Khấu Trọng cả kinh thất sắc, lúc gã định dùng thủ pháp nhanh nhất để bật xuất đại đao sau lưng, mới chợt nhớ ra là đại đao đã bị gã ném đi lúc cứu Từ Tử Lăng đêm trước rồi. Khi gã nhớ ra điều này thì đã bị sợi dây quấn chặt, ngã ngửa người xuống khỏi mái nhà. Một luồng chỉ phong từ trên bắn xuống, điểm vào các yếu huyệt nơi bối tâm của gã. Khấu Trọng lâm nguy bất loạn, lập tức chuyển vận chân khí, song chưởng vỗ mạnh về phía địch nhân.

Người kia không ngờ Khấu Trọng lợi hại như vậy, lập tức thoái lui vào một ngõ hẻm, tránh khỏi chưởng phong của Khấu Trọng. Khấu Trọng đập mạnh lưng xuống đất nghe "bịch" một tiếng, vừa mới bật người dậy thì một cổ kinh lực kỳ quái đã từ sợi dây đang quấn chặt cổ chân gã truyền đi khắp nội thể, trong chốc lát đã tràn đầy các kinh mạch toàn thân. Thân hình Khấu Trọng run lên bần bật, chân tay lập tức tê dại, ngã bịch xuống đất. Một đạo hắc

ảnh tung mình lao tới, chân khế dậm lên ngực phải gã. Lòng ngực Khấu Trọng lập tức đau đớn như muốn vỡ tung, có điều chân khí trong nội thể gã cũng nhanh chóng sinh cảm ứng, đổ dồn xuống ào ạt từ Thiên Linh Cái, không những hóa giải hết cảm tác tê dại, còn ngăn cản hết luồng khí kinh từ đầu mũi chân đối phương dồn vào qua ngực phải.

Gã đang định phản kích thì người kia đã cúi người xuống, tóm lấy ngực gã kéo lên. Khấu Trọng giờ mới nhìn rõ đối phương toàn thân vận dạ hành y, đầu đội mũ che kín mặt, chỉ để lộ đôi mắt và lỗ mũi. Khấu Trọng thầm kêu tuyệt, lập tức thi triển Tiết Mạch Thủ Pháp mà Đồ Thúc Phương đã dạy, đầu ngón tay lướt trên uyển mạch đối phương rồi dùng thủ pháp đặt biệt tóm chặt lấy.

Người kia hiển nhiên không ngờ Khấu Trọng vẫn còn khả năng phản kháng, thân hình mềm nhũn, bị Khấu Trọng kéo ngược vào trong lòng gã. Khấu Trọng nào dám chần chừ, nhân lúc đối phương còn chưa kịp hóa giải luồng chân khí phong tỏa huyết mạch của gã, ngả người đè đối phương xuống đất.

Người kia kêu lên một tiếng thảng thốt, nhưng cả tứ chi đã bị Khấu Trọng nắm chặt, không thể cự quậy. Khấu Trọng đắc ý vô cùng, thâm nhủ thì ra là một vị cô nương, những chỗ chạm tay vào đều hết sức đầy đặn. Gã liền điểm nhanh lên hai huyết đạo bên tả hữu cột sống, đoạn giật mạnh chiếc mũ trùm đầu của nàng ta. Hai người cùng lúc kêu lên một tiếng "A!".

Một mái tóc đen huyền dài như mây xoắn ra trên nền tuyết trắng, dưới ánh phản chiếu của tuyết, đôi mắt nàng sáng lên trong bóng đêm như hai hòn bảo thạch, thì ra chính là mỹ nhân ban sáng đã đi cùng với Trầm Lạc Nhạn, Tống Ngọc Trí. Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Thì ra là cô nương!" Tống Ngọc Trí không những không hề sợ hãi hay xấu hổ, còn lạnh lùng nói: "Chúng ta hãy giao dịch đi!".

Khấu Trọng chợt nảy ra ý định muốn lợi dụng nàng, tử như hôn lên môi một cái chẳng hạn, nhưng thấy nàng vẫn nằm im bất động, lại bị thần thái bình tĩnh lạnh lùng của nàng làm ngẩn người, không dám mạo phạm nữa, mà chỉ cười hì hì nói: "Nếu như cô nương định dùng thân thể xinh đẹp này để giao dịch với ta thì không cần nói nữa! Bởi vì Trọng thiếu gia đây là hạng cao thủ không bị nữ sắc hấp dẫn đâu! Hà! Thì ra thứ quẩn vào chân quý của bản thiếu gia chính là nhuyển tiền của mỹ nhân, thật lợi hại! Bình thường có phải quẩn ở eo không vậy?".

Nghĩ lại thì nàng ta cũng là nữ nhi của Tống phiệt phiệt chủ Thiên Dao Tống Khuyết, thân phận tôn quý vô cùng, giờ đây gã lại được tiếp xúc một cách “toàn diện” với nhục thể của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy kích thích.

Tống Ngọc Trí khẽ chau mày lại: “Đừng nên đắc ý như vậy! Công phu của ngươi vẫn chưa đủ để thắng ta đâu, chỉ là ta khinh địch, không ngờ ngươi cũng có chút căn cơ nên mới thất thủ mà thôi! Nếu ngươi còn nói những lời khinh bạc đó, hoặc giả có những hành động bất chính với ta nữa, trừ phi sau chuyện này ngươi giết ta, bằng không thì nhất định ta sẽ khiến ngươi đau khổ vô cùng”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Hi... cô nương nói như là muốn cố vũ ta tiếp tục nằm lên người mình vậy? Loại tiểu thư con nhà cao môn vọng tộc như cô nương bị một tên tiểu tử ngay cả hàn môn cũng không xứng như ta chiếm phần tiện nghi, đáng lý phải đi tự tận rồi mới đúng?”.

Tống Ngọc Trí nhật nhẽo nói: “Dù sao thì cũng đã bị ngươi đè lên rồi, đè thêm một lát nữa cũng không có quan hệ gì! Được rồi! Có thể nói chính sự được chưa vậy?”.

Khấu Trọng đưa tay đặt lên huyệt Kiên Tĩnh trên vai nàng, mỉm cười nói: “Mỹ nhân thật biết ra vẻ làm bộ, thì ra đã sắp xung phá được các huyệt đạo bị phong tỏa nên mới cố ý dùng lời lẽ huyền hoặc dụ dỗ ta. Hi! Ta đi đây!”.

Tống Ngọc Trí hai mắt lấp lánh hàn quang, nhẹ giọng nói: “Đừng đi! Ngươi đi rồi lấy ai che mưa tuyết cho ta!”.

Khấu Trọng lần đầu tiên nảy sinh cảm giác cao thâm mạt trắc với mỹ nữ có phong tư đặc biệt này, từ đầu tới giờ tuy gã đã chiếm phần tiện nghi, song kỳ thực quyền chủ động thao túng lại nằm cả trong tay đối phương.

Tống Ngọc Trí nói: “Ngươi nên biết ta không hề có ý định muốn làm tổn thương ngươi. Chỉ cần dựa vào điểm này là chúng ta đã có thể hợp tác giao dịch được rồi! Không phải ngươi muốn tìm Trầm Lạc Nhận giao dịch hay sao?”.

Khấu Trọng cười khố nói: “Không ngờ cô nương lại thấu triệt tin tức nhanh đến vậy. Được rồi, coi như ta sợ cô nương vậy! Tống Sư Đạo có phải là lệnh huynh không? Nhất định là cô nương đã biết ta và y có chút giao tình, nên mới đoán định ta tuyệt đối không dám động tới nàng?”.

Tống Ngọc Trí nhật giọng đáp: “Các ngươi là nhân vật nổi danh khắp đầu đường ngõ chợ, ai mà không biết chuyện của các ngươi chứ? Nếu không phải ba tháng trước đại ca nói

cho ta biết bản lĩnh hai người, lại đánh giá thấp tiến cảnh của các người, thì đêm nay ta đâu có khinh địch mà bị người khinh bạc thế này. Có điều cảm giác cũng không sai lắm, người cũng không khiến ta thấy ghét! A! Sao người dám...".

Khấu Trọng lật mình sang một bên, ngồi dậy lúng túng nói: "Đây là phản ứng hết sức bình thường của một nam nhân bình thường, mong Tống tiểu thư thứ lỗi!".

Tống Ngọc Trí lập tức xung phá huyết đạo, ngồi dậy, nhẹ giọng mắng: "Xem ra người cũng không có tà tâm làm bậy, ta bỏ qua cho người một lần! Nhưng người phải quên ngay chuyện này đi, nếu để ta nghe thấy có người nhắc tới thì hãy coi chừng cái mạng của mình đó!".

Nói đoạn cúi xuống cời sợi nhuộm tiền quần ở chân gã ra. Nhìn mái tóc dài rủ xuống của nàng, Khấu Trọng có chút mơ hồ không biết quan hệ của gã với nàng là thế nào, liền thử lên tiếng hỏi: "Vừa rồi cô nương hung hăng là thế, tại sao đột nhiên lại trở nên nhu thuận và quan tâm tới ta vậy?".

Tống Ngọc Trí quần lại sợi nhuộm tiền dài tới năm trượng vào lưng, lạnh lùng nói: "Ai quan tâm tới người chứ? Ta đâu có nói lần sau sẽ không động thủ với người nữa, chỉ có là thấy người vẫn còn chưa mất đi bản tính thiện lương nên mới khách khí một chút mà thôi!" Khấu Trọng ngây người hồi lâu, gãi gãi đầu nói: "Ta thật không hiểu nổi cô nương!".

Tống Ngọc Trí khẽ dịch chuyển thân mình, cặp mắt trắng đen rõ ràng nhìn chằm chằm vào gã, thản nhiên nói: "Ai cần người hiểu chứ. Hãy nghe cho rõ đây! Tình thế hiện nay sớm muộn gì các người cũng bị quân Ngõa Cương tìm ra, đừng cho rằng ta đặt chuyện đe dọa, Trầm Lạc Nhạn đã phái người phi báo cho Lý Mật, xin y phái Trịnh Tông trở về trợ giúp hành động tập nã các người. Người này có ngoại hiệu Phi Vũ, rất giỏi thuật truy tung tìm người, còn nuôi cả linh điểu biết truy tìm tung tích con người nữa, chỉ cần y về đến, các người nhất định không thể thoát khỏi".

Khấu Trọng kinh hãi vô cùng, đồng thời cũng chợt hiểu ra tại sao ngày đó Trầm Lạc Nhạn dám tự tin khẳng định sẽ bắt được bọn gã ba lần, thì ra là có người này ở trong bóng tối ngầm trợ giúp.

Chỉ nghe gã cười hì hì nói: "Không cần tròng mắt lên như thế! Hãy nhìn xem, chúng ta tương ngộ trong một trường hợp thật là kỳ quái. Trong một ngõ hẻm tối om của Huỳnh Dương thành, trời lại đổ tuyết lớn, hai kẻ địch hữu chưa phân lại ngồi nói chuyện giao dịch với nhau! Hà! Thật là buồn cười!".

Tống Ngọc Trí lộ vẻ trầm tư, rồi không vui nói: “Ngươi tưởng ta bịa chuyện để dọa ngươi à?”.

Khấu Trọng chồm người lên phía trước, đôi mắt hổ xạ ra những tia sáng kỳ dị, nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói: “Cho đến bây giờ cô nương vẫn xem thường ta! Hừ! Hai huynh đệ chúng ta trước giờ đều không cần người khác thương hại. Chẳng qua cô nương cũng muốn cuốn sổ của Trầm Lạc Nhận mà thôi, có bản lĩnh thì tới mà trộm mà cướp! Khấu Trọng ta không có hứng thú nói chuyện giao dịch gì hết!”.

Nói đoạn liền dúi người đứng dậy, lấy tay phủi phủi những đoá hoa tuyết dính trên y phục rồi cười mỉm bỏ đi. Tống Ngọc Trí đứng trên mặt tuyết lạnh lùng nói: “Không được đi!”.

Khấu Trọng quay lại nhìn sọi nhuyền tiền quần ở eo hông nàng, hừ nhẹ một tiếng: “Ta biết pháp bảo của cô nương rồi, thử lần nữa thì không linh đâu!” Tống Ngọc Trí tức giận quát: “Ngươi coi Tống gia chúng ta là hạng người gì? Đã không cầm giữ nổi ngươi, ta còn mặt dày xuất thủ lần nữa sao? Nếu ngươi không muốn rời khỏi Huỳnh Dương thì hãy cút đi càng xa càng tốt, đừng để ta thấy mặt ngươi lần nữa, lúc đó thì có muốn hối hận cũng không kịp đâu”.

Khấu Trọng chẳng chút khách khí, cười hì hì nói: “Mỹ nhân hãy bớt giận, nếu cô nương có tâm địa tốt vậy thì đừng bảo ta giao cuốn sổ đó ra, hoặc giả yêu cầu ta nói ra địa điểm của cái bảo tàng bảo khố gì đó mà ngay cả bản thiếu gia cũng không biết ở đâu kia, vậy thì mọi chuyện đều có thể thương lượng”.

Tống Ngọc Trí tức giận nói: “Ngươi tưởng rằng ngươi là cái thứ gì? Không nguyên không có tại sao ta phải mạo hiểm đắc tội với quân Ngõa Cương để giúp đỡ các ngươi? Hơn nữa hiện giờ tiểu mạng của các ngươi cũng khó mà giữ nổi, còn ôm chặt cuốn sổ không có chút tác dụng kia làm gì?”.

Khấu Trọng bật cười ha hả, tung mình lướt vào bóng tối. Tống Ngọc Trí tức giận dậm mạnh chân xuống đất, chỉ biết nhìn theo bóng gã đi xa dần.

Trong thư phòng của Từ Thế Tích, Tố Tố và Từ Tử Lăng chăm chú nghe Khấu Trọng kể lại chuyện xảy ra với Tống Ngọc Trí. Nghe xong, Tố Tố liền lo lắng hỏi: “Chúng ta phải làm sao đây? Nếu luận về thuật truy tung, Phi Vũ Trinh Tông có thể nói là đệ nhất cao thủ trong quân Ngõa Cương đó, dù cho chúng ta có thể chạy ra khỏi thành đi nữa, thì sớm muộn gì cũng bị y đuổi kịp mà thôi”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Sớm đã giao thủ rồi. Lợi hại nhất chính là con quái điều thông linh của y, nhưng tử yên tâm, bọn đệ không sợ đâu.

Tố Tố khế trách: "Đệ đừng tự mãn quá thế được không?".

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, rồi bật cười nói: "Chi bằng chúng ta đường hoàng mà đi ra, như vậy thế nào cũng gặp được Trầm Lạc Nhận".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Vậy sẽ khiến Trầm Lạc Nhận không thể xuống nước, hơn nữa nàng ta sợ nhất là nội dung cuốn sổ bị tiết lộ ra ngoài, lẽ nào lại không tìm mọi cách hủy nói đi chứ?".

Tố Tố cúi đầu nói: "Nếu không có tử tử liên lụy, hai đệ giờ chắc không phải tốn công tốn sức thế này".

Hai gã vội vàng dỡ dành an ủi nàng.

Từ Tử Lăng gãi đầu nói: "Chúng ta nghĩ ra thiên phương bách kế, nhưng đều không phù hợp với tình hình hiện giờ, vậy tại sao không thử liều mạng xông ra khỏi thành, chỉ cần một người có thể thoát ra là chúng ta có thể nói chuyện điều kiện với Trầm Lạc Nhận được rồi".

Khấu Trọng nghe vậy liền động tâm hỏi: "Thương thế của ngươi thế nào rồi?".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Nói ra sợ ngươi không tin, cảm giác của ta còn tốt hơn cả lúc trước khi bị thương".

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Vậy thì khác rồi. Chi bằng chúng ta phóng tay làm lớn một lần, lật tung cả cái thành Huỳnh Dương này lên. Ngươi còn nhớ số dầu hỏa ở nhà Trầm Lạc Nhận hay không?".

Hai mắt Từ Tử Lăng lập tức sáng rực lên. Chuông ngựa của phủ Từ Thế Tích là nơi bắt lửa đầu tiên, hơn bốn mươi con ngựa điên cuồng chạy ào từ trong cổng ra ngoài phố. Tiếp đó là các dãy nhà ngang cũng bắt đầu bốc lửa.

Đại bộ phận nhân thủ trong phủ đã được điều đi tham gia hành động tầm nã hai gã, đám nô tỳ và gia bộc hoảng loạn nhao nhao chạy trốn, lửa bắt đầu lan rộng, cũng may là có tường cao ngăn cản, trời lại đổ tuyết lớn nên các nhà bên cạnh mới không bị bốc lửa.

Khi đội tìm kiếm bàng hoàng quay lại thì căn nhà của Trầm Lạc Nhận cũng bắt đầu bốc lửa, khiến quân Ngõa Cương lại phải cấp tốc chạy tới đó. Lúc này Trầm Lạc Nhận đang đứng trên một mái nhà, bên cạnh ngoại trừ Dã Tẩu Mặc Thành ra còn có một đội cao thủ tinh tuyển của quân Ngõa Cương. Tin tức không ngờ truyền đến giống như những bông tuyết đang

không ngừng roi, nhưng Trầm Lạc Nhạn vẫn trầm mặc đứng nhìn hai đám lửa cháy, hiển nhiên thể lửa đã bị khống chế.

Mạc Thành bước lên trước một bước đến sau lưng Trầm Lạc Nhạn, cung kính nói: “Xem ra đây là trò quỷ của hai tên tiểu tử đó. Lão nô thật không hiểu tại sao Từ Tử Lăng đã bị Dương Hư Ngạn đâm một kiếm, chẳng những không chết mà vẫn còn có thể làm mưa làm gió?”.

Trầm Lạc Nhạn khẽ nhếch mép cười khổ, nhạt giọng nói: “Ta không hề đánh giá thấp bọn chúng, nhưng không ngờ vẫn thất sách liên tục. Bây giờ bình tĩnh nghĩ lại, có lẽ là vì bọn gã đang không ngừng tiến bộ, chẳng những về mặt võ công mà cả tài trí cũng tăng lên theo kinh nghiệm, trở thành những kẻ hết sức khó đối phó rồi”.

Mạc Thành hừ lạnh nói: “Vô luận bọn chúng trở thành thứ gì, đêm nay cũng phải táng mạng trong thành Huỳnh Dương này. Trịnh Tông đã trở về rồi, hiện giờ đang cùng Từ gia bày bố thiên la địa võng, đảm bảo bọn chúng không thể trốn được bao nhiêu lâu nữa đâu?”.

Trầm Lạc Nhạn khẽ quát: “Thành thúc! Ông lại động khí rồi!”.

Mạc Thành ngạc nhiên nhìn nàng. Trầm Lạc Nhạn bình tĩnh nói: “Những người muốn biết được bí mật Dương Công Bảo Khố mà hai gã nắm giữ nhiều không kể xiết, vậy mà đến giờ vẫn chưa có ai bắt được hai gã đó. Giả như chúng ta vẫn còn khinh địch, cuối cùng chỉ có thất bại mà thôi. Cuốn sổ đó có quan hệ vô cùng trọng đại, nếu để bọn chúng mang theo, e rằng ta có chết cũng không thể đền tội”.

Lúc này chợt có người tới báo đã chặn được đám cuồng mã phóng ra từ phủ Từ Thế Tích, nhưng không hề thấy bóng ba người đầu.

Mạc Thành than: “Huỳnh Dương thành rộng lớn như vậy, chỉ cần bọn chúng tùy tiện tìm một nơi nào đó ẩn nấp thì cũng khiến chúng ta tốn rất nhiều công phu”.

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu nói: “Không! Ta quá rõ tính cách của bọn chúng! Đặc biệt là tên tiểu tử Khấu Trọng đó, hẳn không có nhẫn nại như Thành thúc nói đâu. Đêm nay nhất định bọn chúng sẽ thừa cơ hỗn loạn mà toàn lực xông ra khỏi thành đào tẩu”.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Điều kỳ lạ nhất là tại sao bọn chúng có thể biết được kế hoạch tìm kiếm của chúng ta một cách rõ ràng đến vậy, đi lại trong thành giống như chỗ không người, cứ như là đã tận tai nghe thấy ta và Từ Thế Tích bàn bạc vậy”.

Đúng vào lúc này, thanh âm của Từ Tử Lăng vang lên phía sau lưng nàng: “Trầm Lạc Nhận! Có thời gian nói vài câu hay không?”.

Đám người Trầm Lạc Nhận lập tức biến sắc, quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Từ Tử Lăng đứng hiên ngang trên một nóc nhà gần đó, trên nền tuyết trắng mênh mông, gã có một vẻ trấn định trung dung, tiêu sái phong lưu đặc biệt, khó có thể tả thành lời. Trong lòng Trầm Lạc Nhận chợt sinh ra một cảm giác kỳ lạ mà chính nàng cũng không thể hình dung. Nàng cảm nhận được Từ Tử Lăng đã trưởng thành rất nhiều, gã đã không còn là gã tiểu tử ranh mãnh trong ấn tượng của nàng nữa rồi. Không chỉ là ngoại hình của gã trở nên cao lớn hơn, mà quan trọng nhất là khí độ và phong thái được bồi dưỡng từ những lần kinh hiểm và những nguy kế trùng trùng. Nó tạo thành sức hấp dẫn đặc biệt mà chỉ riêng mình Từ Tử Lăng mới có. Chưa đợi nàng lên tiếng, đám thủ hạ đã tung mình lao tới, vây lấy gã vào giữa. Trầm Lạc Nhận thu nhiếp tâm thần, khẽ nhún mình lao vút lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt Từ Tử Lăng. Hai người nhìn chăm chăm vào nhau, trong đầu đều không biết đối phương đang nghĩ gì.

Từ Tử Lăng khẽ gật đầu, nhạt giọng nói: “Chúng ta đang nói nói cười cười vui vẻ với nhau, chẳng ngờ lại biến thành kẻ thù sinh tử. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này ta đều không nén khỏi bi thương”.

Cảm giác trong lòng Trầm Lạc Nhận càng không thể hình dung. Gương mặt Từ Tử Lăng nhợt nhạt như vừa mất máu, nhưng điều này không hề tổn hại tới khí chất văn nhã của gã, ngược lại còn làm tăng vẻ u uất và thành thực của những người đã từng kinh qua khổ nạn.

Trong đời nàng, đích thực đã từng động tình với mấy nam nhân, nhưng vì trợ giúp Lý Mật đánh lấy thiên hạ, nên nàng đã gạt tình nhi nữ sang một bên, thậm chí là còn nghĩ cách để biến bản thân mình thành một người lãnh khốc vô tình, chuyện gì cũng nghĩ đến lợi ích của toàn quân Ngõa Cương trước tiên. Nhưng kể từ sau khi gặp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, mỗi lần phải đối phó với hai gã, trong lòng nàng đều không khỏi cảm thấy rối loạn, nhưng lúc đó nàng chỉ cho rằng đó là do mình có tâm ái tài nên mới có cảm giác đó.

Nàng biết rõ bản thân thực ra rất thích gặp gỡ hai gã, những lúc tranh cãi với hai gã khiến nàng cảm thấy thực sự vui vẻ, nhưng đích thực nàng chưa từng nghĩ đến sẽ nảy sinh tình cảm nam nữ với bất cứ một gã nào trong hai gã. Đến lúc nàng biết được Từ Tử Lăng bị Dương Hư Ngạn đánh trọng thương, sinh tử chưa rõ, nàng mới dần dần phát hiện ra, không ngờ “cái chết của Từ Tử Lăng” đối với nàng lại là một đả kích lớn như vậy. Giống như là vừa mất đi một thứ đồ vật gì đó rất quý giá.

Hiện giờ nàng sẽ phải đối đầu trực tiếp với gã cao thủ thanh niên kém mình ba bốn tuổi này, tâm tình phức tạp và mâu thuẫn thế nào, thiết tưởng không cần nghĩ cũng biết. Trầm Lạc Nhạn hít sâu một hơi để lấy lại sự bình tĩnh: “Có phải đã hết đường chạy rồi hay không?”.

Song mục Từ Tử Lăng sáng quắc lên, đảo mắt một vòng nhìn địch nhân, rồi bình tĩnh như không nói: “Bảo bọn chúng đứng lùi ra một chút, bằng không ta sẽ lập tức xuất thủ giết người đấy!”.

Trầm Lạc Nhạn cười lạnh nói: “Người đánh giá mình quá cao đấy, ta có thể bảo thuộc hạ lùi lại, nhưng tuyệt đối không phải vì sợ người uy hiếp đâu nhé”.

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: “Uy hiếp của ta còn bao gồm cả cuốn sổ mà mà cô nương rất muốn lấy về nữa. Có thể cô nương không tin, nhưng lần này ta đến là để hoàn trả lại cuốn sổ cho nàng, tránh để nàng phải gánh tội với Lý Mật. Có điều cô nương đã quen lấy oán báo đức, vì vậy bất luận là có nghĩ thế nào, ta cũng không lấy làm ngạc nhiên đâu”.

Trầm Lạc Nhạn trầm mặc giây lát, rồi vẫy tay bảo thủ hạ lùi xuống than: “Ở đây người nào cũng bất chấp thủ đoạn để tranh bá thiên hạ, ân ân oán oán gì cũng chỉ là lãng phí mà thôi. Như vậy đi! Nếu người giao cuốn sổ ra, ta có thể đảm bảo cho các người an toàn rời thành”.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Như vậy mà đủ sao? Ta còn muốn cô nương đảm bảo, sau này bất luận là vì nguyên nhân gì, nếu không phải chúng ta khơi ra thì cô nương không được tìm đến gây phiền phức”.

Trầm Lạc Nhạn mỉm cười nói: “Người làm chủ thực sự của quân Ngõa Cương là Mật công chứ không phải Trầm Lạc Nhạn này, dù ta có đứng ra bảo đảm cũng phí công mà thôi”.

Từ Tử Lăng nhún vai cười khố: “Lẽ nào ta phải đợi Lý Mật quay lại chứ? Cô nương là người tác chủ ở đây, hiện giờ ta chỉ có thể tìm đến nàng thương lượng. Giả như sau này Lý Mật có phủ định lời hứa của cô nương, ta tuyệt đối không trách cứ gì đâu”.

Trầm Lạc Nhạn khẽ rung động trong lòng, giờ mới hiểu ra tại sao trong hai gã nàng lại có hảo cảm với Từ Tử Lăng hơn, tất cả đều là vì khí độ nhún nhường ôn hoà, chân thành mà tràn đầy chính khí của gã, không giống như Khấu Trọng lúc nào cũng giảo hoạt đa đoan. Nàng vốn cũng là người đa trí giảo hoạt, hành sự bất chấp thủ đoạn, không ngờ lại động tâm với người như Từ Tử Lăng, quả thật là chuyện hiếm có. Từ Tử Lăng đang không ngừng

lưu ý đến biến hóa xung quanh, lúc này liếc nhìn thấy Từ Thế Tích đang dẫn một đám thủ hạ chạy tới, nhưng không rõ có phải có cả Phi Vũ Trịnh Tông đi theo hay không.

Trầm Lạc Nhạn đưa tay ra hiệu cho Từ Thế Tích, bảo tất cả để nàng xử lý, đoạn chăm chú nhìn Từ Tử Lăng giãy lất, rồi nhẹ giọng nói: “Được rồi! Ta đáp ứng điều kiện của ngươi, cuốn sổ của ta đâu?”.

Từ Tử Lăng cố nén nổi mừng vui trong lòng, thấp giọng nói: “Cô nương lập tức ra lệnh cho thủ hạ ở Đông thành môn lui lại, mở cửa thành ra, để Khấu Trọng rời khỏi trước, sau đó thì một mình đưa ta ra thành, lúc đó ta sẽ giao lại cuốn sổ”.

Trầm Lạc Nhạn than: “Tiểu Lăng ngươi đúng là chưa đủ kinh nghiệm, nói như vậy thì cuốn sổ đó nhất định ở trong tay ngươi, bởi vì Khấu Trọng còn phải đưa Tổ Tổ đến nơi an toàn trước đã...”.

Từ Tử Lăng ngắt lời: “Cô nương định nuốt lời?”.

Trầm Lạc Nhạn biết Từ Tử Lăng đã đoán ra ý trong lời nói của mình, mỉm cười nói: “Đương nhiên không phải! Bảo trọng nhé! Tiểu tynh lang!”.

Từ Tử Lăng đang giận người vì một câu “tiểu tynh lang” của nàng thì Trầm Lạc Nhạn đã phi thân bay tới bên cạnh Từ Tử Lăng, ghé đầu nói mấy câu. Từ Tử Lăng đến lúc này mới phát giác mình đã dầm đĩa mồ hôi.

Sau mấy lần trắc trở, cuối cùng gã, Khấu Trọng và Tổ Tổ cũng ra được bên ngoài.

- o O o -